

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog grapjes. — 35. Het kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van tleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Strenge Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sintklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwteje van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 89. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel. — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Genevieve van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een vroeselijke Avond. — 175. De gevluichte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stoute. — 184. Het Spook van de Schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelarehof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn Land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

— PRIJS 60 CENTIEM. —

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 179

A. HANS

Tweede uitgave.

Valsch Beschuldigd



Uitgave A. HANS-VAN DER MEULEN, Kontich.

VALSCH BESCHULDIGD

I.

— Zoo gauw mogelijk naar huis komen, hé! zei vrouw Brouwers.

— Ja, moeder, beloofde Renilde.

Renilde Brouwers was een meisje van bijna zestien jaar, groot en sterk voor haar ouderdom. Ze stond nu gereed uit te gaan met haar twaalfjarig broertje Frans.

Wiesje, Bertje en Bernard moesten thuis blijven; die waren nog te jong voor de reis. Want Renilde en Frans moesten heel ver, wel twee uur gaans en twee uur terug. En voor al te kleine voetjes kon dat toch niet zijn.

Renilde en Frans wilden naar het Sint-Pauwelsfeest te Galmaarden, een dorp in Brabant.

Welgemoed stapten ze heen, uit het huisje, dat een tien minuten van de dorpsplaats stond.

Wat verder kwamen ze aan een hoeve: uit de schuur klonk 't regelmatig geklop van dorschvlegels.

— Even vader goeden dag zeggen, sprak Renilde.

De kinderen liepen naar de schuur, waarvan de deur half open stond. De dorschvlegels zwegen.

Brouwers, een kloeke man met goedig gelaat, lachte Renilde en Frans toe.

— Vertrekt ge? vroeg hij.

— Ja, vader, antwoordde de dochter.

— Niet lang uitblijven. 't Is zoo gauw donker.

— Waar gaan ze heen? vroeg een andere dorscher.

— Naar Galmaarden, antwoordde Brouwers.

— Ha, om Sint-Pauwelbroodjes? Dat heb ik ook nog gedaan.

De kinderen hielden zich niet lang op. Ze knikten vader toe en weg waren ze.

Renilde en Frans gingen op hun Zondagsch uit, maar de kleeren schenen toch al een heelen tijd gedragen. O, bij Brouwers moesten ze zuinig zijn, want vader verdiende niet veel. En moeder was lang ziek geweest en nog zwak.

De kinderen kwamen eerst over de dorpsplaats. Plots werd er op een raam geklopt.

— Mevrouw Blomme, zei Frans, wat bang.

— Ja... ze wenkt ons. Wat heeft ze nu weer!

'k Zou wel willen doen of we ze niet zien.

Maar dat scheen Renilde niet te durven. Ze ging naar het groote huis.

Een dame met een scherp gezicht en nijdige

oogjes deed de deur op een kiertje open. Ze was zeker bang van trek.

— Rap, kom binnen, gebod ze.

Renilde stapte in de gang. Frans bleef buiten

— Ge zijt zoo op uw Zondagsch. Waar gaat ge heen? vroeg mevrouw Blomme.

— Naar Galmaarden, antwoordde Renilde.

— En waarvoor?

— Om Sint Pauwelbroodjes...

— O, naar 't feest! Zoo midden in de week. Daarvoor hebt ge tijd! Ik kan op een weekdag niet naar een feest gaan...

— We gaan om Sint Pauwelbroodjes voor vaders land, hernam Renilde. Er zitten zoo veel wormen in 't land, en de Sint Pauwelbroodjes helpen daartegen, zegt boer Berends. En ik heb aan vader en moeder gevraagd er te mogen gaan.

— Allemaal praatjes om weg te geraken en langs de straat te loopen. Ik dacht, dat uw moeder u niet kon missen.

— Mevrouw ik help moeder elken dag. Moeder is ziekelijk.

— En ge gaat midden in de week naar een feest. Ik zie het, hoe ge uw moeder helpt.

— Dat is maar een keer, hernam Renilde, wat vinnig.

— Ge moet zoo brutaal niet zijn! Toon betere manieren tegen mij! sprak de dame op hooghartigen toon. En ge hebt geld mee gekregen om te

verteren, hé?

— Juist voor een glas bier, waarbij we onze boterhammen zullen opeten.

— Ja, ja... Midden in de week naar een feest, twee uur ver. Ik heb daarvoor geen tijd, ik moet werken. En gij renteniert.

Mevrouw Blomme opende al weer de deur, als om te beduiden, dat Renilde kon vertrekken.

Het meisje was weer gauw buiten.

— Kom, wenkte ze haar broertje.

Ze stapten vlug heen. En buiten het dorp vroeg Frans:

— Wat zei ze?

Renilde vertelde het:

— Wat gaat het die gierige feeks aan! bromde ze. O, ja, ik weet het wel. Ik zou meid moeten worden bij haar. En dan kon moeder weer alleen al het werk doen en nog eens ziek vallen.

Nu en dan kwam mevrouw Blomme bij vader en moeder Brouwers. En dan werden de kinderen buiten of naar boven gestuurd.

Renilde merkte wel dat haar ouders bang waren voor de nijldige dame. Maar ze wist niet om welke reden.

— Als mevrouw Blomme naar Galmaarden wil gaan, kan ze toch haar rijtuig laten inspannen, zei Frans.

— Ze heeft geen tijd! spotte Renilde. Ze moet werken.

— Is dat waar?

— Wel neen! Ze is de rijkste van 't dorp. Maar gierig!

— Ja, toen we rond Kerstmis met de ster uitgingen en voor haar huis zongen, joeg ze ons weg. En naar een andere bende smet ze een emmer water. Maar die jongens zongen dat er een gierige pin in huis zat.

— Ze zou niet gaarne een cent geven! Ze is te arm, durft ze zeggen. En ze heeft wel zes hofsteden.

— Ge moest niet binnen gegaan zijn, Renilde.

— Maar dan zou vader boos zijn.

— Ja, dat is waar, erkende Frans. Ik moet van vader altijd mijn muts afnemen voor mevrouw Blomme.

De kinderen stapten flink door. De weg was hard, want 't had wat gevoren. Al gauw dachten Renilde en Frans niet meer aan de gierige, venijnige dame. Ze spraken over alles wat ze onderwege zagen.

Zoo bereikten ze Galmaarden, waar al beweging heerschte. Men kon het zien, dat er wat bijzonders te doen was.

— Hoe zullen we nu van die Sint-Pauwelbroodjes krijgen? vroeg Frans.

— Straks worden ze uitgestrooid.

— Ik heb honger, beweerde de knaap.

— Ik ook. We zullen eerst onze boterhammen opeten.

De kinderen gingen in een herberg. Er was daar veel volk, menschen van elders ook. Renilde vroeg twee glazen bier en haalde uit een pakje de dikke boterhammen.

't Was hier warm, de kachel ronkte. De menschen spraken over het feest.

— Ja, dat bestaat al lang, zei een oude man.

En Renilde en Frans luisterden ook, toen hij vertelde.

— 't Is al méér dan vijf honderd jaar geleden, dat er op Galmaarden iets bijzonders gebeurde. Er was eens een schrikkelijke ziekte onder de beesten. Ze noemden dat de veepest. De koeien en schapen stierven er van in eenige dagen. En er was niets tegen te doen. Elken dag kwamen de boeren, de koewachters en de schaapherders bijeen om over die plaag te spreken en te klagen. En op een avond, zagen ze iets vreemds. Het was 25 Januari zooals nu, den dag van Sint-Pauwels bekeering. Er kwam een oude man te paard. Hij droeg een wit kleed, en had grijze haren en een witten baard. Hij bleef bij de boeren, de koewachters en de herders staan.

» — Menschen, zei hij, ik breng u een geneesmiddel tegen de ziekte. Neemt deze witte koekjes en geeft ze aan de koeien en schapen te eten en ze zullen genezen.

» Hij strooide die koekjes uit en reed voort. En overal deed hij zoo. De boeren en herders liepen met die koekjes naar huis en gaven ze aan de beesten. En die genazen al met eens. De plaag verdween. En daarom rijdt er nog elk jaar een ruiterrond, die Sint-Pauwelbroodjes uitdeeld. De boeren geven ze aan hun beesten tegen ziekten. En in andere streken steken ze die in 't veld tegen de wormen.

Frans en Regina keken elkaar aan. Dat was zooals boer Berends aan vader gezegd had. Vader had bij de beek een stuk land, waar de wormen veel schade deden aan het gewas. En daarom had Renilde gevraagd naar Galmaarden Sint-Pauwelbroodjes te mogen gaan halen.

Weldra kwam er meer drukte op straat. De Sint-Pauwelsbende verscheen. Een man in een wit hemd zat op een paard. En om hem waren er gezellen, ook verkleed.

Renilde en Frans waren op hun post. Daar vielen de eerste Sint-Pauwelbroodjes, koekjes van roggemeel met zout, klein als een knikker.

Wat grabbelden de kinderen! Ze zouden niet met leege handen thuis komen. Ze hadden een goeden oogst. Ze keken nu nog hoe de Sint-Pauwelsbende rond trok.

Een landbouwer zag dat Renilde en Frans veel van die broodbolletjes hadden. Hij zelf had er



geen kunnen grabbelen en hij wilde er toch ook gaarne eenige bezitten.

— Meisje, geef mij eens een paar van die Sint-Pauwelbroodjes, vroeg hij.

Renilde deed het dadelijk.

— Hier, braaf kind, dat is voor u, hernam de boer en hij stak Renilde twee frank toe.

Twee frank. Dat was een schat voor kinderen wier vader zoo weinig verdiende.

— We zullen een zak koeken meenemen voor vader en moeder, en Wiesje, Bertje en Bernard, zei Renilde.

Ze kochten de koeken. En dan begonnen ze de terugreis, want 't was ver naar huis en de dagen waren nog kort. Onderwege smulden ze ook een koekje op... Ze stapten flink door, maar verminderten al gauw hun spoed. Ze waren vermoeider dan op de heenreis.

't Begon reeds te donkeren, toen ze hun eigen dorp bereikten.

Uit een zijweg kwam de pastoor. Hij groette Frans en Renilde.

— Fransje ziet er moe uit, zei de pastoor. En hij sleept zoo met de voetjes. Zijt ge ver geweest?

Renilde vertelde waarom ze den tocht naar Galmaarden hadden gedaan.

— Brave kinderen, dat ge uw ouders wilde helpen, zei de pastoor. Maar zeg thuis, dat die

bolletjes niet kunnen helpen voor 't land. Dat is superstitie, Renilde.

't Meisje keek vreemd op. Ze was teleurgesteld.

— Boer Berends zei het, sprak ze.

— Ja, de menschen gelooven een hoop van die dwaze dingen, ik weet 't wel, dat is uit dien ouden en het goed bemesten. De meester zal hem wel eens komen zeggen, wat hij tegen de wormen moet doen; die leest dat in landbouwtijdschriften. En vraagt elken dag Gods zegen over vaders werk en over de vruchten van 't veld.

Aan de pastorie gaf de pastoor Renilde en Frans elk een prentje.

Nu nog een eindje naar huis. 't Werd tijd... Frans kon haast niet meer vooruit. Renilde moest hem mee trekken.

't Was ook kouder geworden met den avond.

't Zou dien nacht flink vriezen.

Moeder had juist de lamp aangestoken en sneed boterhammen voor de kleinen. Ze was blij Renilde en Frans te zien. Vader zat bij het vuur. Hij kon maar dorschen tot 't ging donkeren.

— Goed op uw tijd gepast, sprak moeder.

Renilde toonde de Sint-Pauwelbroodjes, maar vertelde dadelijk wat de pastoor gezegd had. En Brouwers besloot den meester eens aan te spreken. Men zei, dat hij veel van landbouw bestu-

deerd had. Hij gaf daarover les aan jonge boerenzonen.

Nu toonde Renilde den zak koeken. Ze deelde mee hoe ze twee frank had gekregen. Wiesje, Bertje en Bernard staken de hand al uit. En er was plezier in 't kleine huis.

Maar opeens trad mevrouw Blomme binnen met haar altijd nijdig gezicht.

— Goeden avond, zei ze.

Moeder bood haar dadelijk een stoel aan en vermaande de kleinen stil te zijn. Vader keek wat verschrikt.

— Wel zoo, koeken? sprak mevrouw Blomme. En midden in de week? Renilde, 'k peinsde, dat ge geen geld had meegekregen.

— Ik heb twee frank gekregen van een boer te Galmaarden.

— Zoo is het, bevestigde moeder.

— 'k Zou ook eens een boer willen tegen komen, die me twee frank gaf. Maar dat geluk heb ik nooit, hernam de gierige dame.

— Renilde liegt niet, sprak vader Brouwers. Ge hebt dus met haar gesproken, mevrouw?

— Wel ja, 'k zag ze voor den noen met haar broertje uitgaan en ik riep ze eens binnen. 'k Meende, dat ze altijd haar moeder moest helpen. Ze 'kan toch midden in de week naar een feest gaan.

— Renilde is naar Galmaarden geweest om

Sint-Pauwelbroodjes, hernam vader. We hadden hooren zeggen, dat ze goed helpen tegen de wormen. We weten nu, dat het niet waar is. Maar Renilde wilde ons helpen... Ze heeft van die broodjes aan een boer gegeven, die er om vroeg en ze kreeg twee frank.

— En dan dadelijk die twee frank verteren, hé? zei mevrouw Blomme. Sparen is niet noodig.

— Ze wilde wat mee brengen voor haar broertjes, merkte moeder op.

— Voor mij brengt niemand koeken mee. Ik heb geen geld om het aan koeken uit te geven, loog de vrekke dame. Maar ik ben nu eens gekomen om maatregelen te nemen...

Ze keek naar de kinderen...

— Renilde ga eens met de anderen in 't achterkeukentje, zei moeder.

't Was daar niet koud, want de kachel verwarmde geheel dat klein huis.

Renilde vroeg zich niet weer af, waarom haar ouders zoo bang waren van mevrouw Blomme.

— 'k Wou dat vader ze buiten stak, zei Frans.

— Stil, vermaande Renilde.

— 't Is of ze altijd komt kijven. Hoe lang zou ze blijven?... Ik heb zoo'n honger.

Renilde hoorde mevrouw Blomme boos spreken. En 't was of moeder kloeg. Dan klonk de stem van de dame nog nijdiger.

Renilde kon het niet verstaan wat er gezegd

werd en ze wilde niet voor luistervink spelen. Maar ze meende eenige keeren haar naam te hooren.

— 'k Wil bij moeder, zanikte Wiesje. 't Is hier zoo donker.

— Neen, ge moogt niet, vermaande Renilde. Daar boven de boomen komt de maan. Er zit een ventje in.

Zoo hield ze de kleineren bezig. 't Duurde wel een half uurtje eer mevrouw Blomme vertrok. Toen mochten allen weer in de keuken, waar het toch warmer was en licht.

Renilde zag dat moeder geweend had. Vader keek somber. Wat zou er gebeurd zijn? De ouders zeider er niets van. Moeder liet de kinderen eten. Vader ging de geit en de konijnen verzorgen.

Brouwers had wat land en boerde een beetje. Maar daarmee verdiende hij niet genoeg voor zijn gezin. Hij werkte dus ook op grootere hoeven. En in den Winter dorschte hij en daarvoor werd heel weinig betaald.

Vroeg gingen Wiesje, Bernard en Bertje ter ruste. Frans ging vanavond ook vroeg te bed, want de reis naar Galmaarden zat hem in de beenen en eigenlijk in heel zijn moe lijf. Renilde nam haar breikous. Vader zat nu als elken avond bij de stoof. Renilde vond dat altijd een gezellig uurtje. Maar nu hing er triestigheid in huis.

— Zeg het nu maar, sprak moeder tot haar man.

Brouwers kuchte eens. Renilde keek vreemd op. Wat deed vader toch raar!

— Renilde, we moeten eens met u spreken, zei Brouwers dan, en zijn stem beefde. Ge weet dat ik het stukje land bij de beek gekocht heb. Om het te betalen moest ik geld leenen. Ik hoopte het gauw te kunnen terug geven, maar ik heb met dat land nog geen geluk gehad. En ik kan het geld nog niet afleggen. Ik kreeg het van mevrouw Blomme. Ook moet ik haar nog een som betalen voor ons huisje dat ik kocht opdat we er konden blijven. Als Frans grooter is en ons helpen kan, zal dat allemaal beter gaan. Maar mevrouw Blomme vraagt al lang dat gij bij haar meid zoudt worden.

Renilde ontstelde nog meer. 't Was of er een ongeluk zou gebeuren...

— Wat ge verdient is dan een afkorting op het geleende geld, sprak vader voort. We hebben altijd gezegd, dat we u niet missen kunnen, dat moeder ziek is geweest en nog zwak is en gij haar helpt. Maar nu wil mevrouw toch dat ge bij haar komt. En als we weigeren eischt ze haar geld terug. Ze kan dat door drijven... Dan wordt ons stukje land en ons huisje verkocht. En we hebben moeten toestemmen.

Renilde kreeg de tranen in de oogen: bij me-

vrouw Blomme wonen? O, het was verschrikkelijk. Ieder in 't dorp had een afkeer van haar. Ze stond bekend als gierig en nijdig. 't Was nog erger geworden na den dood van haar man.

— 't Is zoo onrechtvaardig! riep moeder uit. Mevrouw Blomme bezit veel geld. Ze is de rijkste van 't dorp en toch te gierig om een meid goed te betalen. Niemand wil er dienen. En omdat ze meester is over ons, eischt ze, dat Renilde komt.

— Waar moeten we heen als ze ons huisje laat verkoopen? sprak vader, die toch ook medelijden had met zijn dochtertje.

Renilde voelde de moeilijkeden van haar ouders. Neen, het land en het huisje mochten niet verkocht worden!

Renilde droogde haar tranen.

— Vader en moeder, maakt geen verdriet, ik zal gaan, zei ze. 't Is erger voor moeder dan voor mij... Moeder is nog zwak... Maar ik weet zeker dat Frans u goed zal helpen.

Al was ze pas veertien jaar ze voelde haar plicht. En ze troostte haar ouders.

Maar wat later, boven op haar kamertje, drukte ze haar gezichtje in 't kussen opdat vader en moeder haar snikken niet zouden hooren. Weg van huis! Geen gezellig uurtje meer 's avonds! Maar wonen bij de harde kommerige mevrouw Blomme! En moeder niet meer mogen helpen... ook dat viel Renilde hard.

Eenige dagen later stond Renilde klaar om naar mevrouw Blomme te vertrekken. 't Was nog vroeg.

Renilde had bijna niet kunnen eten. Moeder liep zenuwachtig rond, met oogen rood van 't schreien. Frans had gezegd dat mevrouw Blomme een heks was. Vader deed hem zwijgen.

't Was nu tijd... Mevrouw Blomme woonde niet ver weg, maar Renilde zou alleen 's Zondagsmiddags een paar uurtjes naar huis mogen komen.

— Al dat weg en weer loopen naar moeder, kweekt slechte meiden, beweerde de ongevoelige dame, die nooit medelijden voelde.

— Dag moeder, groette Renilde.

Ze hield zich goed toen ze haar moeder omhelsde.

— Frans, moeder goed helpen, hé? vroeg ze.

— Ja, beloofde haar broer. O, waarom gaat ge naar die gierige pin?

Frans kende den nood zijner ouders niet.

— Ge moet over mevrouw Blomme zwijgen, zei vader tot hem.

Bertje, Wiesje en Bernard begonnen samen te schreien omdat ze moeder zagen weenen.

Brouwers moest naar zijn werk en vertrok met

zijn dochtertje. Een eindje konden ze samen gaan. Ze waren zoo gauw aan de hoeve.

— Moed, Renilde, zei vader ontroerd. Ge zijt een braaf kind, dat ons wil helpen. En God zal er u voor zegenen. Tot Zondag... dan zijn we weer samen.

— Ja, vader...

Renilde drong haar tranen terug. Ze wuifde nog eens en stapte voort.

— Ha, arm zijn is hard, mompelde hij. En wreed is het iemand te raken in zijn kinderen...

Hij balde de vuisten nu hij aan mevrouw Blomme dacht. Hij zou trachten van iemand anders geld te leenen om zich van de gierige dame vrij te maken.

Renilde kwam op 't dorp.

— Is het waar dat gij bij mevrouw Blomme gaat dienen? vroeg een melkboerin.

Renilde knikte.

— Ik beklaag u, kind! En hoe uw ouders dat willen!

Renilde ging verder. Ze kon het toch niet uitleggen.

Ze stond nu vóór 't groote huis en belde. Mevrouw Blomme deed open.

— 't Is tien na acht... en ge moest hier te acht uur zijn, ik houd van order, zei ze.

't Gebrom begon al.

't Was Renilde of ze een gevangenis binnen stapte.

— Wat zit er in dat pakje? Kleeren zeker? vroeg mevrouw.

Renilde knikte. Ze durfde niet spreken, want ze voelde, dat ze in tranen zou uitbarsten.

— Kunt ge niet klappen? snauwde de meesteres. Ik zal u beleefdheid leeren. 't Moet voortaan zijn: « ja, mevrouw; neen, mevrouw; als 't u belieft, mevrouw ». Kom nu naar boven, dan zal ik uw kamertje wijzen.

Mevrouw Blomme woonde alleen in dit groot huis. Er waren veel kamers op de eerste verdieping. Maar de eigenares bracht Renilde naar een hokje onder het dak. Er stond een ijzeren bedje. Dat was wel genoeg voor een arm kind.

En mevrouw deelde haar bevelen uit:

— Leg hier uw pakje... Ge weet nu waar ge slaapt... 's Morgens te zes uur opstaan als de wekker afloopt. Tegen dat ik op kom, moet de stoof branden en de koffie opgeschonken zijn. Ik zal u al 't ander werk op tijd en stond toonen, maar voor een ding waarschuw ik u streng: ge zult nooit met geburen babbelen of in de winkels kletsen. 'k Wil geen gekommeer.

Zoo begon de dienst van Renilde Brouwers. O, had ze bij goede menschen meid kunnen zijn, en, ware moeder sterk geweest, ze zou gaarne wat voor haar ouders verdiend hebben.

Toch wilde ze ook hier haar best doen. Ze kreeg dien eersten dag al veel brommers. Soms schold mevrouw Blomme haar uit. Ze zweeg dan maar. Doch niet ieder deed dat voor de nijdighe feeks.

In den namiddag kwam Toon Welle, de metseelaar. Het dak was beschadigd en mevrouw Blomme had 't lang uitgesteld er naar te laten zien. Maar nu moest het toch, want 't regende binnen.

— Hoeveel moet dat kosten? vroeg mevrouw aan Toon, die de schade reeds opgenomen had.

— 't Heele zaakje kost u honderd vijftig frank mevrouw.

— Wat! Honderd vijftig frank? Denkt ge, dat het geld op mijn rug groeit?

— Waar ge uw geld vandaan haalt, dat moet gij weten, mevrouw, maar 't werk kost honderd vijftig frank.

— Me zoo laten bedriegen, kerel! Dat lukt niet...

Toon greep de dame bij den arm en draaide haar drie maal rond.

— Ik, een bedrieger! riep hij uit. Dat heeft me nog nooit iemand gezegd. En weet ge wat, kruip zelf op het dak, maar ik steek er geen hand naar uit. Voor een feeks als gij werk ik niet!

Toon Welle scharrelde zijn gerief bijeen en vertrok.

Mevrouw Blomme was woedend en Renilde moest dien namiddag veel brommers hooren. Tegen den avond stuurde mevrouw haar naar Welle. Het dak moest toch hersteld worden.

— Zeg dat de prijs goed is, sprak mevrouw.

Renilde deed haar boodschap.

— Antwoord die vrekke madam, dat ik liever een pan naar haar neus gooi dan op 't dak te leggen, antwoordde Welle, die de beschuldiging van bedriegen nog niet kon vergeten. Kind, ik beklag u, dat ge daar dienen moet.

Renilde bracht de juiste woorden niet over. Ze zei, dat de metselaar nog weigerde te komen.

— Dan hebt ge uw boodschap niet goed gedaan, beweerde de dame.

Ze ging dan zelf. Welle bromde dat ze immers niet bedrogen wilde worden. Wat kwam ze dan nog doen? Zijn vrouw sprak een kalmeerend woordje. Dat hielp.

— Eerst de beschuldiging dat ik bedrieg intrekken, eischte Toon Welle.

Mevrouw deed het. Als ze een metselaar van elders moest laten komen, zou het nog veel meer kosten.

Toon Welle herstelde in die week het dak. Hij hoorde, hoe onrechtvaardig mevrouw Blomme tegen Renilde was en hij had medelijden met het kind.

Renilde verdroeg alles. 't Was een feest als ze

's Zondags naar huis mocht. Ze merkte echter, dat moeder bleeker werd. Frans hielp zooveel hij kon, maar hij moest toch naar school.

Zoo verliep de tijd. Renilde kloeg thuis niet maar dikwijls lag ze 's avonds op dat eenzaam zolderkamertje te weenen om haar ongelukkig leven.

III.

't Was een zonnige Maartdag. En mevrouw Blomme hield schoonmaak of groote kuisch. Wat moest Renilde nu hard werken.

In den voormiddag had mevrouw Blomme tafelzilver opgepoetst. En ze legde eenige lepeltjes op een vensterbank aan de achterzijde, in de zon te drogen.

Na 't eten wilde ze die binnen halen. Renilde had haar sober noenmaal in de keuken genuttigd.

— Wat is dat? riep mevrouw Blomme eensklaps. Er zijn drie zilveren lepeltjes weg! Die hebt gij gestolen!

Renilde werd rood van schrik.

— Ha, ik zie 't al aan uw gezicht! raasde mevrouw voort. Drie lepeltjes gestolen, om ze te verkoopen. Ge denkt zeker zoo de schuld van uw vader af te betalen en dan hier weg te loopen. Waar hebt ge ze verstopt?

— Maar mevrouw, ik heb ze niet weggenomen, zei Renilde.

— Ge liegt!
— Ik ben geen dievegge!
— Wie zou ze anders gepakt hebben? Er waren er twaalf en ik heb er maar negen!
— Ze zijn misschien misleid.
— Renilde, ik moet die lepeltjes terug hebben of ik laat de gendarmen halen.
Renilde begon te weenen.
— Mevrouw, ik weet van geen lepeltjes! verzekerde ze. Ik zou niet willen stelen.
— Praatjes heb ik niet noodig! Ha, wie weet, wat ge al van hier naar huis hebt gesleurd!
Ze greep Renilde vast, om ze af te tasten. Maar nu laaiden bij het meisje fierheid en verontwaardiging op.
— Ik laat me niet aftasten als een dievegge! kreet Renilde en ze liep in haar woede de deur uit den hof in.
Plots zag ze in 't korte gras iets schitteren. Daar lag een suikerlepeltje. Renilde raapte het haastig op en bracht het in huis.
— Dat vond ik in het gras, zei ze. De lepeltjes zijn zeker weggewaaid!
— En er is geen wind! Ge bedriegt me nog meer, schreeuwde mevrouw Blomme. Wegwaaien... ge brengt me gauw een terug, om me wijs te maken dat ze weggewaait waren. En de twee andere moeten dan zeker over den muur ge-

vlogen zijn? Ja, om ze te verkoopen, hé! Geef ze of ik haal de gendarmen.

Renilde herhaalde dat ze niet gestolen had. Mevrouw sloot de keuken dicht. Ze liep heen. En even later keerde ze met twee gendarmen terug. Ze had hun het heele verhaal al gedaan. En ja, die mannen vonden het vreemd, dat Renilde een lepeltje terug had gegeven. Wegwaaien... dat kon niet. De lepeltjes waren zwaar. En er was geen wind. De anderen bleven wel onbeweeglijk liggen.

Renilde zat in de keuken te weenen. Mevrouw deed de deur open. En het meisje gilte van schrik toen ze de gendarmen zag.

— O, ik heb niets gedaan! snikte ze.

Een der gendarmen ondervroeg haar.

— Toe, geef nu de lepeltjes en dan zal mevrouw Blomme 't bij een vermaning laten, zei hij.

— Ik heb niet gestolen! hernam Renilde. O, laat vader komen!

— Uw vader weet niets van die lepeltjes. Als ge de waarheid niet zegt moeten we u meenemen.

— Laat me haar aftasten, vroeg mevrouw Blomme.

En nu moest Renilde dat wel laten gebeuren.

Heftig riep ze dat mevrouw haar valsch beschuldigde.

— Zoek in het gras, zei ze, toen de dame niets had gevonden.

De gendarmen leidden Renilde in den hof. Ze

wees waar ze het eene lepeltje had gevonden. Maar de andere lagen er niet.

— Ze heeft ze ergens in den grond gestoken! snauwde mevrouw Blomme.

Geeft ze terug, anders laat ik uw vaders huisje en land verkoopen.

— Doe wat ge wilt, maar ik ben onschuldig.

— Neemt ze mee! raasde mevrouw Blomme. Ze heeft hier al meer gestolen.

— Zoo? vroeg de gendam. Dat is ernstiger!

— 't Is niet waar! wedervoer Renilde.

— 't Is wel waar, loog haar meesteres. Ge moet naar de gevangenis.

En of Renilde weende en zich trachtte vast te klemmen aan een tafel, dan aan een deur, ze moest toch met de gendarmen mee.

Verwonderd kwamen de menschen op straat.

— Renilde Brouwers bij de gendarmen! Wat beteekende dat? vroegen de menschen.

Mevrouw Blomme stond aan de deur.

— Ze heeft gestolen! riep ze zoo luid ze kon.

Eenige menschen schudden 't hoofd. Wie zou dat gedacht hebben van Renilde Brouwers!

— Maar is 't waar? vroeg een man.

't Was Toon Welle, de metselaar.

— Mevrouw Blomme, gij beschuldigt nog al gemakkelijk, vervolgde Welle. Dat heb ik onderzonden. En ik geloof u niet meer.

— De rechters zullen mij wel gelooven! sprak



mevrouw Blomme en nijdig wierp ze de deur toe.

De gendarmen zonden iemand om Brouwers en verschrikt kwam de man naar 't dorp geloopt. Renilde zou gestolen hebben? Dat was leugen en laster. Hij kwam bij zijn meisje. De gendarmen drongen weer aan dat Renilde zou zeggen waar de gestolen lepeltjes waren.

— Ik weet het niet, herhaalde ze steeds.

Vader twijfelde niet aan haar onschuld, maar hij mocht zijn dochtertje niet mee nemen.

Wat een verdriet ook voor moeder!

Renilde werd 's avonds naar de stad gebracht, niet in de gevangenis nog, maar in een gesticht, tot de rechter haar zou verhoord hebben.

IV.

Eenige dagen gingen voorbij. Mevrouw Blomme deed nu zelf haar boodschappen en aan ieder, die het hooren wilde, vertelde ze hoe slecht Renilde was.

En ja, nu waren er toch menschen, die naar haar luisterden. 't Is wel treurig, maar er zijn van die lieden, die gaarne kwaad hooren spreken.

Toon Welle, de metselaar, werkte op een ochtend op den hoogen kerktoren. Weer stond mevrouw Blomme bij een groepje dorpelingen. Ze had nieuws gekregen, dat de rechter uit de stad vandaag met Renilde zou komen.

Opeens keken allen naar boven. Over de borst-wering van den toren leunde Toon Welle.

— Wat roept Welle nu? Stil eens, zei een vrouw.

Ze verstonden de forsche stem.

— Leugenaarster, valsche feeks! klonk het.

— Dat is op mij? kreet mevrouw Blomme. Maar ik ga bij de gendarmen klagen.

— Wacht, ik kom! schreeuwde de metselaar.

Nieuwsgierig bleven allen staan. Eenige andere dorpelingen naderden. Wat gebeurde er nu toch?

— Ge hebt het gehoord, hoe Welle me uitschold? Dat zal hem duur kosten! raasde mevrouw Blomme.

Toon Welle kwam uit het torendeurtje.

— Wat heeft hij nu in zijn hand? vroeg er een.

— 'k Geloof dat het een nest is, zei een ander.

En ja, Welle stak een kraaiennest omhoog dat hij uit den toren gehaald had.

Hij trad nader en stak mevrouw Blomme 't nest vóór haar gezicht.

— Ze zeggen wel eens dat de kraaien het zullen uitbrengen, zei hij. En dat doen ze nu. Mevrouw Blomme, met uw venijnige tong, wat ligt er in?

— Mijn suikerlepeltjes...

— Ja, uw suikerlepeltjes, hé? En daarvoor zit die arme Renilde in de stad. De kraaien zijn dieven. Die hebben uw lepeltjes op het vensterboord

zien liggen en er drie van opgepikt. Een lieten ze vallen... en de twee andere vond ik daar boven in een nest. God heeft het zeker zoo gewild, dat ik vandaag eenige leien van de spits moest vervangen.

Ieder stond verbaasd. Mevrouw Blomme was eerst uit ingeboren gierigheid blij haar lepels terug te zien. Maar nu bedacht ze hoe ze zich verpraat had over Renilde. En dat wilde ze niet erkennen.

— Lepels in een kraainest, herhaalde ze. Renilde heeft u die lepels gegeven en nu moet gij percies doen of ze in het nest lagen!

— Wat! riep Toon Welle uit.

Hij duwde de vrouw het nest in 't gezicht.

— Gemeene kwaadspreekster! zei hij. Maar ik zal u bij uw venijnige tong nemen, wacht maar! Gij moet eens een goede les hebben! Dat is hard noodig. Gij durft ieder zwart maken.

— Kraaien eten geen lepels, hernam mevrouw Blomme.

— Eten neen, maar stelen wel, zei de metseelaar.

— Ja, laatst heeft een kraai mijn vingerhoed gepakt, beweerde een vrouw. De vingerhoed lag op den koer op een tafel. Ik zag er de kraai mee weg vliegen.

— De kraaien moesten u oppikken en naar een eilandje midden in de zee brengen, zei Welle. Dan waren we hier een kwaadspreekster kwijt, een

feeks zonder hart. Ge hebt dat arm meisje valsch beticht. Haar moeder is er ziek van. En in plaats van uw schuld te bekennen, beweert ge nu, dat ik medeplichtig ben! Ge moest weg kruipen van schaamte.

Mevrouw Blomme wilde haar lepeltjes nemen, maar Welle trok het nest terug.

— Afblijven, zei hij. Eerst moet dit bewijsstuk naar de gendarmen! Ik ga de heeren eens inlichten. Ge zult nog een raar gezicht trekken.

En Welle vertrok naar de gendarmerie.

Iemand ging gauw het goede nieuws aan vader Brouwers vertellen en deze kwam dadelijk nadere bijzonderheden hooren. Hij voelde zich zoo gelukkig, dat de onschuld van zijn kind nu bewezen was.

De gendarmen deelden hem mee dat de rechter straks met Renilde zou komen. En hij zou haar natuurlijk dadelijk vrij laten.

Nog vóór den middag hield een rijtuig vóór de gendarmerie stil. Eenige heeren en Renilde stapten er uit. 't Meisje zag bleek. Ze had in dees dagen zooveel geweend. Plots zag ze haar vader. Ze sprong naar hem toe en klemde haar armen om zijn hals. Ze had zich zoo verlaten gevoeld.

— O, mijn kind! zei Brouwers ontroerd. Nu weet ieder dat ge onschuldig zijt.

— Maar in de stad zeggen ze ook dat ik gestolen heb! snikte Renilde.

— De lepels zijn gevonden. Ze lagen in een kraaiennest op den toren.

De rechter en Renilde hoorden thans 't verhaal.

— Arm kind! Hoe valsch zijt ge beschuldigd geworden, sprak de rechter.

Hij zond om mevrouw Blomme. Deze werd bang en wilde eerst niet mee gaan, maar de gendarm dreigde haar bij den arm te nemen als ze niet gehoorzaamde. O, hoe beschaamd was ze toen ze naast den gendarm stapte en de menschen naar haar keken! 't Leek wel, of zij nu gevangen werd genomen. Zoo kwam mevrouw Blomme in de gendarmerie.

Toen ze den rechter zag kermde ze dadelijk:

— Ik trek mijn woorden in, mijnheer! Ik heb dat zoo erg niet gemeend. En Renilde mag terug komen bij mij.

— Neen, mevrouw, dat niet meer! sprak nu vader Brouwers. Ge hebt mijn kind te veel doen lijden. Hier op 't dorp durfdet ge ze openlijk beschuldigen al veel bij u gestolen te hebben.

— Ja, dat heb ik gehoord, zei de rechter. Mevrouw, vertel eens wat Renilde nog al gestolen heeft bij u...

— Gestolen, mijnheer...

— Ja, ja, dat hebt ge uitgestrooid! En nu niet rond de kwestie draaien... Feiten noemen! Wat heeft Renilde bij u gestolen?

— Ik meende dat maar, mijnheer...

— O, zoo! En ge lastert een meisje. De geschiedenis van de lepeltjes heeft zelfs in de gazet gestaan. Ge hebt dat meisje veel nadeel berokkend. En daar zullen we later nog een woordje over spreken.

— Maar mijnheer, wie zou nu ook denken dat kraaien mijn lepels gestolen hebben?

— Ge zoudt beter wat meer nagedacht en wat minder gebabbeld hebben, hernam de rechter. Dit zaakje krijgt nog een staartje.

Renilde mocht nu met vader mee. Ze gingen haastig naar huis. Moeder wist al van Frans, dat Renilde's onschuld uitgekomen was. En daar kwam nu haar dochtertje!

Renilde vloog moeder om den hals en beiden schreiden van ontroering.

Renilde moest nu niet meer naar mevrouw Blomme. Ze mocht weer haar moeder helpen. O, wat was ze weer gelukkig thuis!

Mevrouw Blomme zou het niet wagen het huisje te verkoopen.

Neen, 't liep nu heel anders! Omdat ze Renilde zoo belasterd had, moest ze een som geld betalen aan Brouwers. Dat was 't staartje, waarvan de rechter gesproken had.

En met dat geld kon Brouwers de schuld betalen. Niemand kon toen meer aan zijn huisje of land raken.

Mevrouw Blomme was woedend. Maar niemand stoorde zich aan haar nijd. Ze maakte zich zelve maar ongelukkig door haar gierigheid en hardheid.

De meester duidde Brouwers het middel aan om het land bij de beek van wormen te zuiveren.

Er was liefde in 't huisje, waar de kinderen hun ouders eerden en God zegende het gezin Brouwers, wat flink vooruit ging.

EINDE.